

Mord og kærlighed til tiden

JAN SASS PETERSEN

De vigtigste personer listet op i den rækkefølge, som de optræder i historien:

Kim Vinbjerg: Stifter af bureauet *Vinbjerg Vision*

Kims far: Vognstyrer i Københavns Sporveje

Kims mor

Pernille: Kims datter med Sanne

Rockeren/Mads Kirk Hansen: Bullshitrocker på Christiania

Maja: Jurist, medlem af MMP, mor til Gry

Ronni/Ready: Ven til Mark, kirkebesætter

Mark/Bones: Ven til Ronni

Ronnis/Readys mor og far

Fie: Marks lillesøster

Nikolaj: Kirkebesætter

Gry: Majas datter, kirkebesætter

Theis Mørk: Partner til Kim i *Vinbjerg Vision*

Britt: Fotograf og Kims tidligere samlever

Bowlingkuglen: Bor i Kims opgang

Ali Kazam: Grønthandler

Sanne: Mor til Pernille

Kennet Borden: Journalist på News

Gabriella: Datter til Ali Kazam

Julie: Grafiker i *Vinbjerg Vision*

Ann: Projektleder i Vinbjerg Vision

Pierre: Kirkebesætter

Mads: Kirkebesætter

Janus Stryhn: Præst i Vor Frelsers Kirke på Christianshavn

Jørgen Mertz: Pensioneret gymnasielærer

Benedikte: Gift med Janus Stryhn

Jonas: Kennet Bordens søn

Alain: Leder af en aktionsgruppe i Aulnay, forstad til Paris

Charles: Medlem af en aktionsgruppe i Aulnay

Jacques: Ejer af en pladeforretning i Paris

Michelle: Kæreste til Ronni, bor i Paris

Leon: Læge på *Hôpital Cochin* i Paris

Adrian: Betjent i Paris

Persson: Kriminalbetjent i drabsafdelingen i København

Indholdsfortegnelse

København tirsdag 02.10.2018 kl. 01.55 Christiansborg

Del I

Kim 2008 Art of Hair

Rockeren 1984 Christiania

Ready og Bones 2008 på Readys værelse

Kim 2008 farens begravelse og grønthandler Ali

Regnbuen Ali Kazam

Ready 2008 barndom og skole

Kim 2008 tænketank og første løbetur

Ready og Bones 2008 indbyrdes opgør og Gry

Maja 1986 Christiania

Vinbjerg Vision 2008

Gruppen 2008 Vor Frelsers Kirke

Morens flugt 2008 Britt hjælper

Rockeren 1986

Vor Frelsers Kirke og Janus Stryhn 2008 Kim og
Diakonissestiftelsen

Vor Frelsers Kirke 2008 Kennet

Kim og Maja 2008 drama i Vor Frelsers Kirke

Tænketank 2008 Kim og Maja i Tivoli

Kim ringer til Kennet 2008

Pernille hjælper Kim 2008 ZootBone i radioen

Kim og Pernille besøger Jørgen Mertz 2008

Røveri 2008

Kennet og Kim i Vor Frelsers Kirke 2008

Morens begravelse 2008 Kims triste tanker
På vej til Fyn 2008
Kennet får travlt 2008 Kims barndomshjem
Christianshavn brænder 2008
Kims optur 2008 og nedtur

Del II

Paris 2008
Kim og pladebutikken 2008 gadekampe
Gry og Lou 2008
Endelig 2008 Kim og Gry mødes
Kriminalbetjent Persson 2008
Persson arbejder 2008
Kim finder noget 2008 Kim besøger Kennet
Janus Stryhn med sin lille bog 2008
Persson har styr på det 2008 Kim prøver at få det
Aktionen 2008 Janus Stryhn afhøres
"Vi kan lide hinanden" 2008 Gry og Pernille
Festen 2008
Efterskrift

København tirsdag 02.10.2018 kl. 01.55

Christiansborg

De nærmer sig Christiansborg i mindre grupper.

Alt er nøje aftalt. Intet vil gå galt. Månen hænger som en hvid boomerang på den blåsorte nattehimmel. Der er en præcis tidsplan, og alle overholder den. Isoleret set er det bare små grupper af unge mennesker, der går på gaden. På samme måde som på enhver dag i ugen i Danmarks hovedstad.

De nærmer sig hinanden. Opretstående flasker i poser med fast bund. En gruppe kommer fra Christianshavn og går i dette øjeblik på det sidste stykke af Knippelsbro. En anden gruppe har lige passeret Det Kongelige Teater. De sidste to grupper nærmer sig fra Købmagergade og Stormgade.

3 unge mennesker i hver gruppe. Slentrende, småsnakkende og præcise. Det sidste bliver ungdommen sjældent beskyldt for, men meget vil forandre sig. Klokken er nu fem minutter i to, en kølig nat den første tirsdag i oktober. Christiansborg slumrer med mørke vinduer og terrorsikret slotsplads. Om 10 timer er det Folketingets åbning.

Der skal udlignes.

Det sidste år har politikerne haft ungdommen på dagordnen, en ungdom, der skal stilles større krav til, en ungdom uden de nødvendige færdigheder, forkælet og overbeskyttet. Regeringen holder sig ikke tilbage, har overhalet oppositionen indenom i retorik. Nødvendigt, ellers sakker Danmark bagud, er ikke rustet til at udnytte det lurende globale opsving.

Rollerne er fordelt. Præcise områder på Christiansborg er udpeget og afmærket med krydser på et kæmpe fotografi

på væggen hjemme hos den pæne unge mand med den ulydige skilning i håret. Højkastere. Lavkastere. Præcisionskastere. Fotografer. Resultatet skal på YouTube, diskuteres, udlægges og skræmme. De unge skal bare udføre jobbet, medierne vil tage over, en altoverskyggende nyhed indtil den bliver skudt ned af en bedre.

Der skal markeres.

Mange nætter er gået med at planlægge *angrebet på demokratiet*. Det vil blive overskriften, men ingen gider tænke den tanke, at demokratiet allerede har åndenød og snart bliver kvalt. Alle vælger retning efter hvilken vej vinden blæser, og politikerne udnytter det. Ingen tænker selvstændige tanker mere og bliver rædselsslagne, hvis en sådan pludselig dukker op. Den bliver hurtigt viftet bort, som stanken fra en anal udluftning.

Gruppen med den unge mand med den ulydige skilning har lagt Knippelsbro bag sig. Alle tre klædt i mørkt tøj og nu også med hætter. En gadelygte lyser hans ansigt op og afslører smukke træk i et alvorligt ansigt. De kan nu se de tre andre grupper nærme sig.

WUC!

De tre bogstaver er diskuteret og vedtaget i et lejet kælderværelse på det sydlige Amager. Lavt til loftet, fugtig og for dyr, men til gengæld får de lov til at være i fred for ejerne, et megagammelt pensionistægtepar. Lugten fra stearinlys, dåseøl med sjatter og opløst tobak blander sig med hashskyer og indestængt vrede.

Tæt på Ørestadens pænhed, defineret og sammensat af tidens arkitekter. De grønne træer, de legende børn og kvinden med barnevognen fra vinderprojekterne er væk, tilbage er tomme gader og stillestående vand med opløste pizzabakker.

Wake Up Call!

Det er der brug for, og det er *deres* pligt at udføre det, de har gennemskuet politikernes dagsorden, de vil ikke være underdanige, ikke bare stå pænt i kø, livet er nu! Selvfede

forældregenerationer vil ikke give plads til den næste generation, der får den dårlige samvittighed ind med modernismen. Evigunge forældretrolde, der stjæler de unges musik og sprog med arme og ben, mens de prøver at trække børnenes jeans op over slappe, rynkede røve. Det grå guld holder krampagtigt fast i goder og privilegier som egoistiske børn, der vil have legetøjet for sig selv.

Nu må *de* nøjes med at være det skinnende affald! Uengagerede, ikke målrettede og ikke uddannelsesparate. Regeringen har besluttet, at de unge skal blive så dygtige, som de kan og så lære pensum et år hurtigere!

Der vil ske ændringer, formuleret og vedtaget i en ydmyg kælder på en ydmyg ø. De vil ikke skyde efter benene, men gå målrettet efter symbolerne, efter symbolværdien, perfekt i en hæsblæsende Newsverden, der praler med nyhedsdækning i helikopterperspektiv. News døgnet rundt, *og kan du sætte ord på, hvad du føler*, og bliv endelig på Kanalen, for hvordan bliver vejret, lav en kop kaffe og giv naboen en krammer som den varmbloedige dansker, du er.

Christiansborg tager det roligt, kikker stoisk ned på de fire grupper, der nærmer sig. Teenagere, oplært til demokrati, den vestlige verdens overlegne styreform, som gavmildt bliver eksporteret til alle afkroge. Demokratiet er det højeste udviklingsniveau, der vil gøre alle folkeslag lykkelige. Demokratiet er stærkt, kan ikke overvindes, alle har en rolle, har fået udleveret et rollehæfte, skal bare agere. Blot har magthaverne ikke taget højde for, at nogen er utilfredse med deres rolle og nægter at være statister. Almindelig ulydighed eller utilfredshed kan håndteres, men hvad med konsekvent modstand og kamp for at tilkæmpe sig magten? Kan demokratiet også modstå den udfordring? De unge i kælderen er *ikke* i tvivl. Demokratiet er en varmepude, der er slukket for! En hyldevare med overskreden holdbarhedsdato! Et demokrati i opløsning ligner et diktatur. Demokratiet forsvarer sine borgere med

mere overvågning, kontrol og angiveri, mens diktaturet forsvarer diktatoren med samme midler.

Snart vil en regn af gnister falde tæt, ildtunger vil kærtegne Christiansborgs mure, og en statsminister skal passe på med ikke at kalde attentatet for *brandærgeligt*, som meget i politikersprog ellers er.

Grupperne er næsten samlet nu. Ingen snak, uden at se sig omkring og uden nervøsitet. Den retfærdiges kamp er frygtløs!

De placerer sig nu på slotspladsen. Sætter poserne. Vinflasker med tyk bund og champagneflasker, som de selv har tømt, da det sidste punktum i planen blev sat. Overgangsfasen kalder de det, og de har mikset en cocktail af benzin og olie til lejligheden, en genial blanding, så ilden kan blive hængende så længe som muligt. Benzinstinkende klude hænger som tørstige tunger fra flaskehalsene, tapet omhyggeligt fast.

Sorte hætter bukker sig mod taskerne. Flaske efter flaske antændes og kastes. Fluzh! Fluzh! Og lyden af smadret glas mod Christiansborg mure. Præcisionskasterne har ikke øvet sig forgæves!

I flere lokaler danser orange-gule flammer. På tag og murværk slikker eksploderende sole grådigt. Alt er overstået og fotograferet på få minutter.

Alle forsvinder ligeså ubemærket, som de er kommet. Bag dem brænder det. Det her er kun begyndelsen. Dagen i morgen vil blive mediernes dag. Fordømmelsens dag. Frygtens dag.

Overgangsfasen er begyndt.

Del I

Kim 2008 Art of Hair

Hvorfor fanden havde han aldrig sagt det?"

Solens stråler ramte Kim i øjnene som laserstråler. Han kneb øjnene sammen og koncentrerede sig om at ramme fortovet med fødderne. Det var som om, han trådte ind i en film, fuldstændig uforberedt. Alt omkring ham bevægede sig, og tilsyneladende vidste alle, hvor de skulle hen.

Det vidste Kim også. Væk!

På den anden side af gaden trådte en fed mand ud af en Netto-forretning med to kæmpeposer toiletpapir i begge hænder. Brugte en stor røv mere toiletpapir? *Og hvad rager det egentlig dig*, irettesatte Kim sig selv. Det blev han nødt til, når han havde det sådan. Tømmermænd, alt irriterede ham! "Art of Hair," som han lige var trådt ud af, frisøren, solen og faren.

"Hvorfor havde faren aldrig sagt, at han var stolt af ham?" Moren havde fortalt Kim det i går. "Din far var altid så stolt af dig." Hvis stoltheden så bare havde været lidt tydeligere. Den gamle havde da aldrig bare antydnet noget i den retning!

Nu var han død. Og hvad så? Ville det have ændret noget? Nærmest ja, blev Kim enig med sig selv om. Hvis han havde vidst det om faren, så ville Kim nok have opført sig anderledes i visse situationer. I hvilke var svært at sige, men selvfølgelig havde det betydning, at en far var stolt af sin søn, så havde han vel også sagt det til andre. Det *havde* da betydning sådan noget, men nu var det bare irriterende, måske kunne Kim senere hente bemærkningen frem og

tænke på ordene i et andet perspektiv. Varme sig ved den, måske, Kim kunne ikke overskue ret meget lige nu. En kraftig dunken i tindingerne slog logiske tanker i småbidder. Moren havde bare henkastet nævnt det, blot en konstatering, for det vidste Kim vel godt, ikke? Typisk moren. Kunne han mon regne med hende?

Og skulle hun dø?

Ja, selvfølgelig skulle hun dø! Kim irriterede sig over, når andre formulerede sig uklart, og nu gjorde han det selv! Selvfølgelig skulle moren dø, men hvornår?

De fleste på fortovet gik til højre. I dag kunne Kim ikke gå mod strømmen, for han skulle hen til sin bil. Han overhalede en gammel dame med alt for meget tøj på, hvordan kunne hun holde det ud! Det hjalp ikke, nu var han bare bag en anden gammel dame. Var det lokale plejehjem på sightseeing! En hurtig beslutning bragte Kim ud på cykelstien for at overhale de fodslæbende, gamle tosser.

"Se dig for, gamle nar!"

Kim var tør i munden. Nu dunkede det også i panden, og han svedte. Måske var han en gammel nar, men bare ikke i dag. Den cyklende skaldepande med musik i ørerne og tatoverede arme skulle bare holde kæft! Og hans røde tatoveringer var heldigvis den farlige slags. Hvem var så en nar?

En lummer bilos blæste ham i møde. Vinden virkede kølig, for den havde ikke noget hår at lege med på Kims hoved. Kun overskægget holdt stand. Det var blevet studset. Inden han nåede at protestere, *var det lige blevet rettet til*. Kims hår havde trukket sig tilbage, men i flere år havde han valgt at lade de heroisk kæmpende totter gro. I et svagt øjeblik havde han alligevel besluttet en kortere udgave. Når nu andre kunne. Selv uden briller havde han kunnet se det katastrofale resultat i frisørens spejl.

"Sådan, hvad siger du til det?" frisøren smilede til ham. Et sødt smil, dagens sødeste. Hun duftede godt. Hvis han bare havde mødt hende en anden dag og for 20 år siden.

Håret på gulvet lignede noget fra et kæmpe dyr, der var ved at skifte til sommerpels. Det værste var næsten overskægget. Eller den smule, der var tilbage. Kim tilhørte en minoritet, der så ufattelig dum ud uden overskæg. Det var anden gang i Kims liv, at han måtte sande det. For fanden, når andre kunne!

Han ville gudskelov komme hjem til en tom lejlighed. Først i morgen ville de første sjove bemærkninger komme.

"Art of Hair" forsvandt i sidespejlet. Lou Reed sang om *en perfect day*. Biler dyttede, mennesker led, byen kogte, selv Christian den femtes hest orkede ikke at stå med løftet forben i den forfærdelige hede. Kim skruede op for volumen og kunne ikke undgå at se, at hånden rystede. Han havde for vane at kikke op og se sig i spejlet, fornøjelsen var ikke overvældende mere, men lige for at scanne sit humør, det behøvede han ikke gøre i dag.

Det sølvfarvede vand under Knippelsbro irriterede øjnene. Som bølgeblik, der hidsigt reflekterede solens stråler gennem pinte pupiller. Det var slemt i dag. Fortrængte billeder poppede op og blitzede ham i øjnene. Det var tredje gang i denne uge. Kims hænder satte våde mærker på rattet. Han drejede til venstre af Strandgade, som gudskelov var dejlig kølig. Han blev siddende et øjeblik, tog en dyb indånding og mærkede hjertet banke faretruende. Tindingerne i venstre og højre side havde en konkurrence kørende om at banke mest smertefuldt. Han masserede blidt med fingerspidserne, men blev forskrækket over at kunne mærke blodårerne så tydeligt. Spejlet sendte ham hurtigt en situationsrapport. Han så forfærdelig ud! Nu måtte det være slut med at hælde øl og vin uhæmmet i sig.

*Just a perfect day
drink sangria in the park*

Kim sad et øjeblik med lukkede øjne og forberedte næste træk, som var at træde ud af døren uden at falde død om!

"Kan du holde varmen?"

Opgangens talende bowlingkugle havde optimeret sit sommervid. Kim svarede et eller andet, der underligt nok fik den anden til at grine. Der skulle ikke meget til, det måtte være forklaringen på, at ingen gad anstrenge sig særlig meget i dagens Danmark.

Spiret på Vor Frelser Kirke havde punkteret en hvid sky, der flød ud som et spejlæg på en varm pande. Ud af øjenkrogen kunne han se, at *gadens faste piger, Anne, Pernille, Julie, Thilde og Marie* alle havde fundet kunder i sommervarmen - alle de små robåde i Kanalen var lejet ud. Hvorfor lagde han også mærke til en hav af ligegyldige detaljer! Tilværelsen ville være lettere uden, han måtte få sig nogle skyklapper eller filtre, der kunne grovsortere for ham. Så var han også fri for at bruge mere tid på bowlingkuglen, der lige skulle bemærke den nye sommerklipping. Gad vide om bowlingkuglen kunne svømme!

Trappetrinene havde formeret sig siden sidst. Sveden fra panden dryppede ned i øjnene. På det allersidste trin smuttede Kims højre fod med det resultat, at skinnebenet kurede ned af den hårde metalkant. Hjertet pumpede smerte, blod og adrenalin ud i Kims forpinte krop. Han klamrede sig forpustet til gelænderet og kunne efterfølgende ikke ramme nøglehullet med sin rystende hånd og flimrende udsyn.

"Hold da op!"

Kims attenårige datter havde åbnet døren for ham. Kim smilede anstrengt til det eneste menneske i denne verden, han ville gøre det til i dag.

"Der er da sket noget, hva`?"

Trapperne havde fuldstændig stjålet luften fra Kims lunger.

"Du ser lidt brugt ud, hvem er de skyldige?" Pernille smilede sødt. Hendes smukke, grønne øjne skinnede, mens hun kastede hovedet lidt bagover, så de rødlige krøller dansede.

"Art og Hair," svarede Kim, mens han med besvær trak strømperne af. Hvorfor skulle strømper være lige så stramme som kondomer!

"Og mindre kunne altså ikke gøre det, jeg synes hverken, jeg kan se *art* eller *hair*," grinede hun, så hendes tingeltangelhalskæder og armbånd raslede.

Kim stod og så ud af vinduet. Kanalen havde sit eget liv med alle slags mennesker, og for en gangs skyld var ordene ikke en kliche. Svimmel, tørstig og tømmermandssulten, for fanden, hvor havde han det dårligt. Kim stod midt i en rædsom virkelighed, en sammensat én. Som om membraner fra parallelverdener brast og plasma fra flere blev blandet, men af kaos skal du igen opstå!

Bare datteren snart gik. Et vindue på den anden side af kanalen blev åbnet og skinnede ham voldsomt i øjnene. Så skete det igen! Det flimrede for øjnene og hans tunge krop gav efter.

Kim faldt tungt ned i sofaen. Han kunne ikke få luft, bukserne strammede og hjertet bankede panisk mod ribbenene om hjælp.

"Far!"

Rockeren 1984 Christiania

Han skulle pisse. Trangen havde været der længe, men han var faldet i søvn igen. Det var sket nogle gange. Nu skinnede solen som en projektør igennem de møgbeskidte vinduer. Der var helvedes mange mennesker uden for og en skrækkelig larm. Han rakte ud efter en øl, der stod på bordet og drak. Shit!

En eller anden klump var skyllet ned gennem halsen, og han mærkede hurtigt smagen af tobak. Selv om det var for sent, spyttede han resten ud på bordet.

Alt rodede. Det, som man kunne se af gulvtæppet, var fyldt med nye og gamle pletter. De fleste af ubestemmelig

herkomst. Der lå madrester og emballage fra grillbarbesøg. Flere stole var væltede, på bordet havde der været tændt ild, der var blevet slukket af øl. Flasker overalt på bordet sammen med stumper af sølvpapir med tobaksrester.

I tredje forsøg lykkedes det ham at rejse sig. Det lange hår klaskede fedtet op af kinden. Han kunne ikke se en skid for solen, der ubarmhjertigt sendte sine stråler tværs gennem rummet, som tryllekunstneren, der gennemborer kassen med assistenten med sine sabler. Hold kæft, hvor skulle han pisse. Han holdt i bukserne, mens han stavrede hen over gulvet. Hans bare fødder jokkede i en brækklat, der afgav en smaskelyd, da noget af den blev trykket op mellem tæerne. Foran toilettet rettede han ryggen, tog en indånding og rettede sit slatne lem mod kummen.

Lettelsen udeblev. Hvad helvede! Med et svirp fik han kondomet af, der stadig sad på hans slatne manddom. Koordineringen var elendig, for straks blev hænderne overrislet af grumset, varm morgenurin.

På vej hen i sofaen tørrede han hænderne i bukserne. Tog sin elskede sorte hat med sølvbåndet om pulten på. Der var lidt tilbage i den chillum, der lå på bordet. Han fik den tændt og trak røgen dybt ned i lungerne, pustede langsomt ud, men blev overrumplet af et kraftigt hosteanfald. Han havde vest og bar mave. Flere halskæder lagde sig op af den behårede, tykke vom.

Han skulle ned til Hovedporten og sælge hash, så kunne han købe et eller andet at æde i Bageriet. Og så var han bare fucking træt af de vindskæve christianitter! Fællesmøde i aftes, fandeme tågesnak i flere timer. Rockerne var pisse uvelkomne, men de var stærkest! En væsentlig forskel, som de verdensfjerne skævtosser ikke fattede. Men ham fra i går aftes gjorde nok. Han huskede, at de havde banket idioten. Tre, fire havde de været om ham. Fjolset var kommet gående på Volden og troede, at *de* skulle flytte sig. Hans knojern havde hamret flere af idiotens skæve tænder ud, måske rettet andre op!

Hold kæft, han blev smadret! Knytnæver overalt, spark i skridtet og maven. Et forskrækket ægtepar var stille listet af. Hold kæft, hvor var han grim at se på. Han havde været én af de gode, for han havde gjort modstand, det var de bedste. Som afslutning havde Skalle urineret blodet af christianittens hoved. Han kunne jo ikke gå rundt og se sådan ud!

Der stod hun.

Han kunne se hende på afstand. Han havde gjort sig i stand. Hun stod ved bageriet med sit flagrende, lyse hår. Det skulle være i dag. Godt, han havde redt skægget og håret. Han havde på fornemmelsen, at hun var interesseret, han kunne beskytte hende mod alle de skæve fjolser! Unge skeder havde brug for sådan én som ham, havde brug for beskyttelse!

Halskæderne raslede mod rockerens udspilede mave. Dyre sølv- og guldarmbånd og ringe på de fleste fingre, hun ville blive imponeret. Han bad til, at en fuld klovn ville genere hende.

Maja havde 17 års fødselsdag. Hun havde boet på Christiania et par år nu. Ikke et sekund havde Maja fortrudt, at hun var skredet hjemmefra. Maja var afholdt af alle, fordi hun altid var positiv og hjælpsom. Maja var bare sød. Hun havde haft alt, bare ikke to forældre, der gad opføre sig ordentligt over for hinanden. En dag var hun bare taget af sted, ingen forklaring, kun en hurtig besked på bagsiden af en kuvert. Gad vide, hvor lang tid der gik, før de havde opdaget det? Maja var sikker på, at forældrene havde opfattet det positivt, som et nødvendigt oprør fra en datter, de havde opdraget selvstændigt.

Og så alle de søde mennesker, der bare ville gøre hende glad på dagen. Alle ens, bare på en forskellig måde. Der, hvor hun kom fra, var det lige omvendt! Her var man skæv, men alle skævhederne var med til at rette hinanden op, som en gammel bygning, der truede med at falde til alle sider.

"Maja, du er alt, du er solen, du er den manglende brik i puslespillet, Maja, du er os, Maja, du er dig, Maja er håbet, du er noget særligt ..."

"Skål!"

En tynd fyr med langt hår med en masse perler i var blevet afbrudt midt i sin spontane tale, som kunne føre alle vegne hen. Det vidste alle. Solen skinnede på den kridhvide flødeskum på lagkagen, der med vaklende skridt nærmede sig bordet. Ingen panik. Ingen tvivlede på, at den nok skulle komme hel frem. Alt rettede sig op.

Maja stod på sine lange, slanke ben og blev helt rørt. Noget af flødeskummen på siden kunne ikke mere sidde fast. Det var så lyst, at det var svært at se, om lysene stadig brændte. Den var aldrig gået derhjemme!

Hun havde set ham. På lang afstand havde Maja set den klamme kolort af en rocker nærme sig. Han hørte ikke til her, de hørte ikke til her. Han gloede altid på hende, klædte hende af, mens han kørte sine lede griseøjne op og ned. Maja fortrød sin lette påklædning.

Rockeren satte sig i skyggen under et træ og gloede.

Lagkage, urtete og Gammel Dansk.

Hurra! Hurra! Papirflagene svingede fra side til side i deres hænder. Det var stegende varmt. På rygge, på brune sommerben og på ansigter.

"Ikke mere, Syre," Maja placerede sin hånd foran ansigtet.

Flere gange havde Syre sendt en skefuld flødeskum af sted. Syre havde altid lang snor. Syre havde sin skæve gang på Jorden, ingen havde set Syre i normal tilstand. Han skrev flippede tekster, som ingen forstod, og så havde han slået sin far ihjel med en økse. Noget af det eneste, han aldrig talte om.

Man lo nervøst.

Den næste klat landede på Majas afklippede cowboybukser. "Ikke mere nu," sagde en skægget fyr og gik roligt hen mod Syre. Man var altid forsigtig, når det var Syre.

Rockeren havde fulgt med. Nu kunne han få anerkendelse, de andre var jo tydeligvis bange for idioten. Det var hans chance!

Maja så rockeren rejse sig og gå over mod dem. Hendes hjerte røg op i halsen. En smerte skar bag hendes sammenknebne øjne.

Nu så andre også rockeren gå med beslutsomme skridt.

Nervøsiteten bredte sig.

"Så, nu vil jeg ... " ingen nåede at finde ud af, hvad fyren med kluden om halsen ville.

Rockeren var kommet hen til bordet.

Først nu opdagede Syre ham, men nåede ikke at reagere. Næven smadrede hans ansigt med en knasende lyd. Han faldt omkuld og lå ubevægelig på ryggen, kun Syres ene ben spjættede lidt i græsset.

I det samme rockeren vendte sig mod Maja for at modtage ros, som dirigenten mod sit publikum, klaskede Maja sit lagkagestykke i hovedet på ham. Én klæbrig håndfuld af flødeskum og syltetøj.

Ingen turde trække vejret.

"Sindssyge stodder," råbte Maja, "hvad fanden laver du!"

Ready og Bones 2008 på Readys værelse

"Kom, kom, så kan vi lege."

Straks Ready havde sagt ordene poppede det op. Han kunne ellers ikke huske meget fra sin dødssyge barndom, men pludselig kunne det komme.

Moren gik hjemme og passede sine to børn. Ready savnede kun sin storebror fra den tid, alle andre var fuldstændige ligegyldige. Moren gik altid og pimpede den, snøvlede i nedtrådte sutsko og gik i fast rutefart for at hente øl og vin. "Så kan du passe din lillebror imens," og så fik begge brødre et vådt, surt kys på kinden.

"Man skal da lege med sådan nogen," sagde faren til moren, "de kan tage børnene fra dig!"

"Det er sgu da ikke kun mine børn, stodder!"

Klask!

Faren gik aldrig og gemte på noget, der var altid hurtig afregning. Det var altid vigtigt, at hun legede med ham og storebroren, huskede Ready.

"I dag kan jeg da se, du har leget med dem," grinede faren, "den lille har aske i håret!"

Det var egentlig først nu, at Ready forstod bemærkningen, men han havde jo heller ikke husket den før nu. Ready askede ned i buret, hvor en mus oksede rundt i et hjul. Han sparkede til buret med knæet. Musen blev forskrækket og piskede frem og tilbage.

"Jeg er fucking træt af dig." Ready tog en kniv, der lå på bordet sammen med indholdet fra en chipspose.

"Kom så, kom så," lokkede han, mens musen sad og trykkede sig i hjørnet. Han skubbede til det forskrækkede dyr med kniven. "Kom så dumme dyr, du skal da ikke være bange?"

Ready prikkede hårdt til bagkroppen. Piiv!

"Det er du sgu da selv ude om, så kan du lade være med at se så pisse dum ud," en lille rød plet bredte sig i den grå pels, "og så dine grimme, sorte øjne."

Ready pustede røg ned i buret.

"Nååh, er der slet ingen, der gider lege med dig?"

Han smed cigaretstumpen efter den. Musen sad stadig forskrækket i hjørnet. Pludselig huggede han kniven i musen. Piiv! Piiv! Men ikke særlig længe, for dyret var ramt i halsen. Han løftede musen op i øjenhøjde, lavede så en hurtig bevægelse med kniven, så musen faldt ned i buret, hvor den hurtigt sprællede færdig.

Ready satte sig foran computeren. Tastede Christianshavns Gymnasium. Snart blev værelset kun lyst op af skærbilledet af smilende, unge mennesker. Festende, unge mennesker på Readys egen alder.

"Luder!"

To piger kyssede hinanden. Ready trykkede for at gøre billedet større. To piger tungekysede smilende til fotografen. Den ene havde kort, sort hår og en synlig piercing i underlæben.

"Jeg nakker dig!" Ready havde skiftet billede. Den sorthåredes veninde var skiftet ud med en ung fyr, men motivet var det samme. Billederne var fra en fest med fulde teenagere, der skiftevis stillede sig an, kyssende, let påklædte og med sprut i hænderne.

Readys ven, Bones, sad nu ved computeren.

Ready stod i vinduet og kikkede mod skolen med tårnuret med urskive rettet mod alle verdenshjørner.

"Prøv lige og tjek, her styrer man fucking fra. Puf! Puf! Herfra kan vi nakke alle sammen."

Bones var helt optaget af spillet.

"Det er fucking blæret, kom nu herhen, sagde Ready irriteret."

Bones smed pludselig musen hen ad bordet i arrigskab.

"Kom nu, taber, kan du ikke se det, vi kan klare det herfra, kan du huske, da vi selv traskede rundt i den fucking fangegård?"

"Jeg kan altså godt huske to år tilbage."

Ready så på sin bedste ven. "Ved du, hvad jeg kunne tænke mig?"

Det vidste Bones åbenbart ikke.

"Knalde de svin, der generede os, vi kan klare det herfra, hævn Bones!"

"Tror du, der bliver nogen tilbage, når vi har været i gang?" spurgte Bones og lod som om, han blev skudt af Ready og faldt om på gulvet.

Ready skød den anden, mens han lå på gulvet. "Sådan! Puf! Lige mellem øjnene!"

Det var en dejlig dag. Folk kom sommerspadserende i shorts, korte kjoler og brune ansigter. Glade børnestemmer

og fuglefløjt.

"Hvad gør vi?"

"Med hvad?"

Ready så opgivende på Bones. "Med alle dem, der har generet os, er du handikappet!"

"Prøv lige at se hendes røv."

"Hun er sgu da fucking gammel!"

"Nu ved jeg, hvad vi gør," Ready var allerede henne ved bordet og rev et stykke papir i fire stykker, "vi vælger to hver til at begynde med, det gælder vores ære, vi skal have oprejsning."

Bones blev stående i vindueskarmen.

"Hvor fanden er Killer?"

"To navne, Bones," Ready kastede en kuglepen, "to fucking navne."

"Buret er sgu da tomt!"

"Ja, den blev syg, den fik en museskade," svarede Ready irriteret, "de lever ikke evigt sådan nogen."

Bones rodede lidt med fingeren i noget savsmuld, "det er sgu da blod."

"Hold nu op, jeg er ikke en fucking læge, vel! To navne, og hvad vi gør ved dem."

De skrev begge. Stemningen var næsten højtidelig. Foldede papirerne sammen.

"Deathstar" pumpede ud af computerens små højttalere og truede med at blæse indmaden ud i rummet.

Ready og Bones spillede på computeren. De råbte. Det drejede sig om rekorder. Forbandelser og koncentration. Slag på skuldrene og håndfulde af stærke chilichips.

"De nakkede dig jo!"

Væggene var ikke overfyldte. Readys klassebillede hang skævt på væggen. Mange huller og tre pile. To sad i lærerens øjne og den tredje mellem benene på en pige med kort, sort hår. Ved siden af hang et fotografi af en sort mand, det røde tapet havde erstattet mandens øjne, der var skåret

ud. Oven over den uregte seng stod *The South Will Rise Again*. Neden under var tegnet en bloddryppende kniv, en pistol, et gevær og ordene *Columbine Highschool 1999 - Eric Harris - Dylan Klebold* - og 12 små og et stort kors.

"Skal vi ikke se på sedlerne?" spurgte Bones med de hvide, tynde arme og kridhvide ansigt.

"Vi åbner kun to af dem."

"Hvorfor kun to?" Bones lød oprigtig forbavset.

"Er du dum! Hvis vi åbner flere, kan vi fucking ikke koncentrere os!"

Sedlerne blev forsigtigt lagt på bordet. Ready glattede dem ud. De valgte én hver og ventede begge på, hvad udspillet nu skulle være.

"Du læser først."

Bones brokkede sig over Readys skrift. *Klipe Nikolajs fuckfinger af!*

"Mener du Nikolaj fra skolen?"

"Ja."

"Mener du sådan rigtig klippe fingeren af, det er sgu da lidt vildt," Bones lød rystet.

"Har vi regler, der siger, det ikke må være vildt?"

Det havde de åbenbart ikke, så Ready fortsatte. "Han var altid pisse provokerende, altid stak han sin fuckfinger op i mit hoved!"

Risser klaselærens bil.

"Ja, jeg ved ikke rigtig, om det er nok," undskyldte Bones.

"Nok! Det er da fucking genialt, han holdt altid med perkerne, og så ævlede idioten altid om sin nye bil."

De enedes om, at det blev bilen først.

Ridserne skulle laves med knojern. De havde begge købt knojern på nettet. De kunne finde på at tage dem på, når de gik op og ned ad Amagerbrogade. Og folk flyttede sig på fortovet!

Første gang troede de, at det var en tilfældighed. De valgte en fodgænger ud og Bones skubbede Ready over i ham. Hold kæft! Skulle der ikke mere til. Undskyldningen

kom hurtigt. Kun én gang havde knojernene været i brug. En idiot med flyveører mente ikke, han skulle flytte sig. Ready puffede ham ind i muren.

Der lød et hult gonk, da han slog hovedet, og så sagde han et eller andet.

Resolut slog Ready ham på kæben med knojernet. Så løb han med blodet løbende fra en flækket underlæbe. Der var mange mennesker på gaden, men alle havde travlt med ikke at se noget.

"Der er ingen, der må opdage os," sagde Bones.

"Det er derfor, vi skal fucking forberede os, vi skal have noget andet tøj."

"Jamen, jeg har ikke andet end det her," Bones slog ud med armene og så ned af sig.

"Hvad sker der lige med dig! Vi skaffer det. Frelsens Hær, næsten gratis og så frelser vi nogen," Ready tegnede en glorie over sit hoved, "og ved du hvad?"

"Næ."

"Hver gang efterlader vi en fucking besked!"

"Så bliver vi sgu da opdaget!"

"Er du dum! Vi skriver sgu ikke navn og adresse, vi ridser vores mærke!"

"Mærke?"

Ready tegnede hurtigt på noget papir. *R&B*. "Sådan ser det ud!"

"Vi er da ikke en fucking and!"

"Luk nu arret, halvhjerne, det mærke betyder respekt."

"Respekt! Respeekt!"

Bones så på sin råbende kammerat.

Ready og Bones var på vej til Frelsens Hær. Nu kunne Bones godt forstå, at det med tøjet var vigtigt. Vigtigst var hævn, men så kom det med ikke at blive afsløret. Deres sædvanlige sorte tøj ville være for nemt at efterlyse, bare noget helt almindeligt tøj, det skulle de have fat på.

Ready talte også om, at det kunne være fedt, hvis de kunne få mistanken til at falde på nogle andre. Ideen havde fået dem begge helt op at køre. Pludselig fik Bones en idé!

"Vi gør det om aftenen, og så siger vi noget, så de tror, at vi er nogle andre!"

Ready var irriteret over, at han ikke havde fået ideen. Og det var sgu da ikke nok bare at kalde hinanden nogle andre navne, som Bones foreslog.

"Perkersprog!"

"Hva'?"

"Vi skal tale perkersprog," gentog Ready, "fuck dig dit svin!"

Bones så fornærmet ud.

"Ja, sgu da ikke dig! Det er det, vi skal sige. Fuck dig, hvide svin!"

"Hold kæft, det er godt!" mente Bones.

Og så mærket. Det skulle med. De skulle genkendes, ikke opdages! Man ville blive mere og mere bange for dem for hver gang!

Eric og Dylan ville bare kun hævne sig én gang. 13 nakkede de, inden de blæste knoppen af sig selv. Det var en del af planen, og det var jo ikke fucking dem, der skulle gøre rent bagefter! De havde udlignet!

"Tænk dig at styre det hele," sagde Ready, "bare gå ned ad de lange gange og pløkke på alt. Puff! Puff! Se de fucking skræmte øjne, der flakker rundt for at finde en udvej, tigge om nåde, men sådan én findes ikke. Uvisheden hos deres fucking forældre. Er vores lorteunger døde? Journalister, begravelser og taler. Det kan vi også gøre her på fucking Amager!"

Drengene gik ind af døren til genbrugsbutikken.

Ready tjekkede, at pengene var i lommen. Moren ville ikke opdage noget, for hun havde ikke styr på en skid. Tit var hun så fuld, at Ready kunne bilde hende alt ind.

Faren var skredet, men Ready savnede ham ikke. Han bankede moderen, indtil Readys storebror en dag syntes,

det var nok. Forældrene havde været på værtshus, og de skændtes allerede, da de kom hjem.

"Du sidder altid og gør dig til! Er du sikker på, du kan få nok pik! Hvis du går i spagat, kan du udvide butikken!" Faren var skabt med hængende mundvige, smalle læber og øjne som rosiner, der gav ham et vredt udseende.

Storebroren og Ready skruede op for *Quake III Arena*. Det spillede de altid dengang. Og det var fucking nemt med reglerne. *Dræb alt, der ikke er dig!*

De gamle råbte og skreg stadig.

Pludselig var moren braset ind af døren med tungen ud af halsen. Bogstaveligt talt! Den hang bare slapt ud af munden og blødte voldsomt. Og så en masse uforståelige lyde.

"Du skal fandeme ikke kalde mig slatne pik," nu var faren der også!

Og så var det, at storebroren kastede askebægeret lige i panden på faren! En tung cylinder fra en motorcykel. Det gav ro! Faren blev ramt lige over næseryggen, og en stråle af blod pumpede ud af flængen, som fra en vandpistol. Så faldt han om, stadig med kniven i hånden.

Så var naboerne kommet.

Ready og Bones havde aftalt, at de ikke skulle vække opsigt i butikken. De gik rundt og kikkede på det enorme udvalg og valgte uden at skændes. Det havde de nemlig også aftalt. Det var ikke så billigt, som de troede.

Tre kvarter efter havde de bestemt sig.

På vej hen til kassen så Bones et spejl og stoppede op.

"Kom nu, fucking nar!" hvislede Ready.

"Det er lige sådan ét min lillesøster ønsker sig, har vi råd til det?"

Ready nikkede irriteret.

Skrigende farver. Bones tog kærligt plastikspejlet med den lille hylde til sig. Smilede til Ready, der allerede var på vej væk.

Ved kassen tastede den gamle dame med gråt hår og rød læbestift priserne ind på et gammelt kasseapparat.

"Måske til en lillesøster?" smilede hun.

Bones nikkede genert tilbage.

"Hvad fanden havde hun ellers regnet med, den gamle so!" snerrede Ready, da dørene lukkede bag dem.

Fie var 10 år. Hun havde allerede et stort udvalg i læbestifter, neglelakker, mascara og rouge.

"Her, det er til dig," lige så snart Bones trådte ind af døren, mødte han lillesøsteren, der løb ham i møde på sine tynde ben.

"Nej, hvad er det?"

Fie kunne nemt se det, for det var præcist sådan et spejl, som hun elskede! Og hendes storebror var altid så sød ved hende. Og selvfølgelig ville Bones hænge det op med det samme.

I kælderen var der alt slags værktøj. Faren var tømrer, og alt var sat i system. Ready havde sagt, at det var Bones, der skulle skaffe den der tang. Mulighederne var mange, men ikke, hvis faren ikke skulle opdage det. Bones øjne kørte rundt i lokalet.

Gennem det lille kældervindue kunne han se baghaven. Forældrene brugte mange timer på at ordne blomster i alle farver, pleje græsset og lave små hyggesteder. Familiens gråstribede kat balancerede på hegnet ind til naboen, fuglene pippede, børn lo og pjaskede i noget vand, og bierne summede omkring frugttræerne.

Bones blev vækket af Fie, der råbte, at nu havde hun fundet et godt sted til spejlet.

Kælderen ro og kølighed havde næsten fået Bones til at glemme, hvad han var i kælderen for. På vej ud så han papkassen med nogle gamle, rustne ting. Næsten ubrugelige ting og næsten på vej ud. Søm og skruer i gamle blikæsker, en boremaskine uden ledning, en halvtom flaske

med noget gult olie og noget støvet værktøj. Der var den! En lille havesaks til smågrene.

Fie stod allerede parat. "Der skal det hænge!"

Og straks var Fie i gang med at placere alle sine små, kulørte flasker.

Der var ikke langt hen til Ready.

Bones gik med hænderne i lommerne. Det gav endnu mere hængerøv. En spinkel dreng, med kort, lyst strittende hår. Ørerne strittede også, altid en anledning til at drille ham. Huden var meget mælkehvid. Bones var ikke speciel dygtig i skolen, sådan var den almindelige opfattelse af ham, og ingen gad ham rigtig. Hverken elever eller lærere. Kun Bones vidste, at han forstod det meste i timerne, men han skulle ikke fedte for nogen. Han tiltrak konflikter, og for andre var han en god modstander, for sympatien var aldrig på hans side. Bones var mere uden for, end han ønskede, men han skulle ikke tigge nogen om noget. Specielt idrætstimerne var et mareridt. Her var der hverken plads eller sympati for svage, for fumlere, og læreren var den værste. Hånlige råb gav billige point hos de dygtige.

Bones gik forbi de mange fodboldbaner. Skolen stod truende som et fængsel i baggrunden. Readys storebror plejede at fræse tværs igennem fodboldkampene på en sin knallert. Lige midt i kampen, hvor de blåhvide prøvede kræfter med de rødhvide. Tacklinger, råb, frispark og forældre på sidelinjerne. Kun en sejr til sønnike var acceptabelt, og spil ham nu for fanden og der er sgu da tykt frispark, dommer! Og så pløjede storebroren gennem venner og fjender, lavede lige hjulspind med baghjulet, der sprøjtede græsset væk i en cirkel. Og så lige stejle til ære for forargede forældre. En sortie på baghjul, højt styr, rævehale blafrende i vinden og vinkende forlod broren arenaen. Tilbage stod forvirrede knægte med tynde lår i for store bukser, så ud på sidelinjen og på dommeren. Hvorfor gjorde I ikke noget?

I 6. klasse forandrede alt sig. Ready kom ind i klassen. Straks Ready trådte ind i klasselokalet, kunne Bones lide ham. Helt udtryksløs havde han stået, mens læreren fortalte, at nu skulle de jo tage godt imod den nye elev, for det var ikke altid nemt at begynde et nyt sted.

Ready stod bare med hænderne i lommen og så pisseligeglad ud. Hans øjne sad nærmest gemt i to mørke huler og så ud i klassen med mistro. Håret var rødt. Fra den dag havde Bones en sidemand. Og så hed han Ronni. Mark og Ronni og begge hvide som makaroni!

Det var en af de sjældne dage, hvor Readys mor ikke sad på sit værtshus på Amagerbrogade. Ready var på sit værelse, fortalte hun. Forholdsvis først på dagen og forholdsvis ædru. Hun havde vistnok engang været frisør. Bones tænkte, at det kunne man godt se. Trods hendes tilstand sad håret altid flot og masser af makeup.

"Fandt du ud af det med saksen?"

Bones fiskede den rustne grensaks op af lommen.

"Hold kæft, noget gammelt lort! Den kan da ikke skære en fucking skid over!"

"Skal vi prøve?" spurgte Bones.

Ready tog den ud af hænderne på Bones. "Ja, kom med pikken!"

"Hvor er du pisse klam!"

Ready klippede en gul blyant i småstykker. "Shit, det må gøre ondt! Synd, det ikke er det, vi skal starte med. I aften er det Funkiavej, knojern og mobiltelefon, er vi enige?"

To drenge i lyse sommerbukser gik på den stille villavej. Solen var for længst gået ned, og de vamsede ligusterhække, der snart skulle klippes, indrammede vejen i aftengrøn.

De talte dæmpet til hinanden. I enkelte haver sad der stadig mennesker og hyggede sig. De havde aftalt, at det skulle gå hurtigt. På afstand ville de kunne se, om lærerens bil var hjemme. Ready skulle ridse, Bones skulle fotografere. Kun fotografere hånden og knojernet.

På afstand kunne de se bilen. De hilste aldrig på læreren, når de en sjælden gang så ham, han heller ikke på dem, desværre. Det ville ellers være fedt bare at se ligeud, de skyldte ham ikke en skid.

Villavejen åndede i fred og idyl. "Og I er også ude og nyde den dejlige aftenluft?" Et ældre ægtepar gik i takt forbi Ready og Bones med en overvægtig gravhund.

Bones smilede tilbage. Bare to almindelige drenge.

Den lyseblå Toyota blev efterladt med *R&B* på fordøren ind mod fortovet. Da Ready og Bones drejede om det næste hjørne, så de optagelsen flere gange. Det var fucking perfekt!

"Brug maskingeværet eller shotgun'en!"

Der var våben nok at vælge imellem. På nært og mellemlangt hold kunne de affyres på forskellige frekvenser. Resultatet blev målt i skadeenheder. Man begyndte med 125 skadeenheder, og så blev der trukket fra. Hvis modstanderen blev dræbt med det mildeste våben, en gauntlet, så påførtes han 50 skader. Var man heldig, at modstanderen døde af det, fik morderen en medalje og offeret en *humiliation*.

"Kom nu! Tag plasmageværet! Sådan!"

"Respekt mand!"

"Kan du lige se Nikolaj ligge der og skriges på sin fucking mor, efter du har klippet fingeren af ham!"

Bones så chokeret på Ready. "Er det mig, der skal gøre det?"

"Hvad havde du ellers regnet med? Vi laver det, den anden har skrevet, det er da en fucking deal. Har jeg ikke lige ridset din idé?"

Bones sagde forsigtigt, at Nikolaj jo ikke havde generet ham.

"Det er æren, Bones, det var jo det, vi talte om. Øje for øje og tand for tand, og så må det da også hedde finger for finger, det er sgu da ikke noget, jeg finder på."

"Nu har Nikolaj jo ikke skåret din finger af," prøvede Bones.

"Tror du, din far ville blive skide stolt af dig, hvis han så de fucking optagelser her? Tror du, han ville blive glad, hvis han opdagede, du havde stjålet hans værktøj?"

"Jamen, hvordan skulle han ... "

Ready var den stærkeste og mest aggressive af de to, han havde altid overtaget, sådan var det bare. Han accepterede aldrig underkastelse. En liggende modstander fik et spark i hovedet eller i nosserne. "Han havde jo selv provokeret!"

Bluffede Ready?

"Vi køber noget sprut til i aften og fyrer den af, så tager vi hen til Gry."

"Gry, fra klassen?"

"Ja, Nikolaj står hver aften og kysser hende farvel."

"Hvor ved du det fra?" spurgte Bones, "det har jeg da ikke hørt."

Øjnene bevægede sig inde i Readys øjenhuler, som farlige dyr, der var blevet vækket. "Der er jo nogen, der har øjne i hovedet, lille pind, du burde ellers have en fucking god hørelse med de der!"

Det blev til vodka og cola. Pengene kom igen fra morens pung. De måtte ikke blive for fulde, sagde Ready, men de skulle komme i den rigtige stemning.

Napalm Death pumpede løs.

Ready rejste sig og tog pilene ud af væggen. Pludselig kastede han to forbi Bones' hoved, den sidste borede sig ned i bordpladen lige foran glasset, som han rakte ud efter.

"Hold kæft, du er syg i hovedet!"

Tingene, som de skulle bruge lå på bordet. Rusten grensaks, opladet mobil, to hættetrøjer og et indkøbsnet. Det sidste til Nikolajs hoved.

Rollerne var også fordelt, ligeså replikkerne. *Fuck dig, hvide svin!*

"Hvad med fingeren?" spurgte Bones.